

Віта

Микола Руденко

Рама, прагнувши духовних знань, мандрував по всій Скіфії. Повернувшись на північ, Рама був вражений культом людських жертв, що панував серед його племен.

Едуард Шюре

Є долина між лісом і пасмом горбів,
Де колись починалась трипільська культура.
Річка Віта біжить між столітніх дубів.
Ні, не річка — болотна рідинність похмура.
А проте в давнину тут пливли кораблі
По річках, що лишили прадавні потопи.
І махатми індійські тут серце Землі
Ще й донині шукають —
У центрі Європи.
Не дивуйтесь із мене — я сам це читав
У писаннях, які невідомі сьогодні.
Тут божественний Рама посвяту дістав
Від Вогню, що живе у захмарній безодні.
Був він юним скелотом з північних племен,
Що повстав проти крові, якою кропили
Темні жриці ненависний людям дольмен —
Валуновий граніт, необтесані брили.
Там вели на заклання струнких юнаків,
Що пишатися мусили смертю такою.
І розпатлана жриця, хазяйка віків,
Ніж вганяла у груди сліпою рукою.
І дивився на те синьоокий орач,
Що піснями умів солов'їв чарувати.
Потрясав його груди невидимий плач:
Що ти робиш, кривава, розбещена мати?
Рама вибіг з долини і вирвав ножа,
І закинув далеко в урочище Віти.
Чорне лезо ковтнула болотна іржа —
Вмійте жити, приречені, й сонцю радіти!
Так з'явився той бог, що на білім коні
Світ пройшов від Дніпра до верхів'їв Тибету.

О, шість тисяч років! Нерозгадані дні
І легенди, якими жила планета.
Він — король мудреців, він — засновник держав.
Батько вод, що індійські поля оросили,
Цілий світ на долоні у нього лежав,
Заворожений словом небесної сили.
Ця легенда про Раму ще й досі жива,
Хоч померла ріка, що її породила.
Залишилася в лузі висока трава
Та на місці дольмена забута могила.
Віта. Віта! По-нашому Річка Життя.
Я просту селом повз крамницю та школу.
Ген бабуся на призьбі гойдає дитя
Та Грицько-бригадир сонно крутить "Спідолу".
Чуєш, Грицю? А винеси кухлик води
Чи міцнішого зілля — вода тут солона.
Чи тобі це відомо, сколите рудий,
Що село твоє старше від стін Вавілона;
Що раніше від Біблії Рама отут
Вчив братів поклонятись Вогню гомінкому
Та любити людей, шанувати свій труд
І ніколи не зичити лиха нікому?..
Так ми й вирости, Грицю... З цієї землі
Не ходили сусідні краї грабувати.
Та місили цю землю в захланному злі
Люті коні монгольські й німецькі гармати.
Ген у лузі лопати гризуть чорнозем.
Діти хмизом заклали зорю п'ятикутню.
Їхнє вогнище творить найвищу з поем —
"Рамаяну" Космічної ери могутню.
І відважний сколот, що злетить до зірок,
Деся далеко вгорі над земними вітрами
Пригадає це вогнище, перший урок —
І полине довершувать місію Рами.